

hellere ønske en tidligere Confirmation end en senere, og at man meget hyppigt søger at faae Børnene confirmerede, inden de have fyldt deres 14de Aar, samt at det ikke vilde vække nogen almindelig Tilfredshed, om man søgte at modarbejde Tilværeligheden til at faae Børnene confirmerede førend det 14de Aar. Jeg troer saaledes, med de virkelig stedfindende Forhold for Ole, at turde paastaae, at Forslaget mere er bygget paa den ærede Forslagsstillers egne Tanker om det Behov, der skulde være til Forslaget, end paa det virkelige Forhold selv. (Hafse: Det er bygget paa Erfaring!). Den ærede Forslagsstiller har neppe gjort nogen, fra den almindelige afvigende Erfaring, og i al Fald ikke en saadan, at jeg derved videre skal opholde mig. Betragt vi den nugældende Bestemmelse, ville vi finde, at den ingenlunde er saa ufornuftig. Man finder gjennemgaaende hos hele Almuen, at Confirmation fuldbyrdes med det 14de Aar; men nu bestemmes det i Anordningen, at, naar Barnet har fyldt det 13de Aar, kan det udfriyes af Skolen, medens det dog, for at bevare, hvad det har lært, skal vedblive at gaae 2 Gange om Maanedene i Skole, indtil Confirmationen finder Sted. Er dette nu ikke i og for sig, naar vi hensee til Forholdene, som de i Almindelighed ere, en meget fornuftig og hensigtsmæssig Bestemmelse? Er det ikke ganske naturligt, at Confirmationen knytter sig til Underviisningen i Skolen, og at man søger at vedligeholde Barnets Kundskaber? Men, siger man, der gives Tilfælde, hvor Forældrene kunde ønske at udsætte Confirmationen udover det 14de Aar, men desuagtet tillige ønske, at Barnet var fri for at gaae i Skole de to Gange om Maanedene. Vi see, hvor stunt Spørgsmaalet bliver. Naar Forældrene have den alvorlige Villie at udsætte Børnernes Confirmation og tillige ville lade dem gaae to Gange om Maanedene i Skolen, saa er hele Tingen klar, saa er der ingen Vanskelighed; men Vanskeligheden opstaaer, naar de nok vilde det Første, men ikke det Sidste, og derfor skulle vi have den nu foreslaaede Lov. Dette er nu vistnok en stor Omhu for Forældrene, men selv for det nævnte Tilfælde behøve vi ingen saadan Lov, thi der er aldeles ingen Tvivl om, at, naar det blot

oplyses, at Forældrene drage Omhu for, at Børnernes Kundskaber vedligeholdes, saa behøve de ikke at lade disse gaae to Gange om Maanedene i Skolen. Dette følger deels ligefrem, deels analogist af den bestaaende Lovgivning. Altsaa de nærværende Forhold frembyde ingen somhelst Vanskelighed for Dem, hvis Barn bliver confirmeret førend det 14de, 15de eller 16de Aar, naar han blot sørger for, at Barnets Kundskaber holdes nogenlunde vedlige. Men er det da nu en saa stor Ulykke, at Forældre, som høre til Folketirken, skulle, indtil deres Børn confirmeres, sørge for, at disse Kundskaber vedligeholdes? Er dette en saa stor Ulempe, at vi derfor — thi derved er det, at der her andrages, — skulle sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse?

Den ærede Forslagsstiller vil maastee indrømme dette, indrømme mig, at f. Ex. i 10,000 Tilfælde er mit Anførte rigtigt, men sige, at der kan være et ganske enkelt Tilfælde, det 10,001ste Tilfælde, hvor der dog kan være forbunden nogen Fordeel med hans Forslag, og da paastaae, at vi skulde ikke alene tænke paa de 10,000, men ogsaa paa det eller de ganske enkelte Tilfælde. Ja, deri giver jeg ham Ret, det skulle vi ogsaa. Lader os da fæste Blikket paa disse enkelte Undtagelsestilfælde. Dersom Barnet hører til et afvigende Troesfund, da er der jo allerede sørget for, at der ikke er nogen Tvangsconfirmation, da indtræder Udfrielsen af Skolen. Hører Barnet derimod til Folketirken, da ere de Tilfælde vistnok yderst sjældne, hvor Nogens Samvittighed bliver besværet ved det Nugældende. Imidlertid det kan tænkes, jeg indrømmer det. Det kan tænkes, at et Barn, et dygtigt, opvakt Barn i sit 14de Aars Alder siger: Jeg føler Betænkkelighed ved nu at blive confirmeret, jeg ønsker en Udsættelse, og det er altsaa for disse ganske enkelte Tilfælde, at Forslaget muligen kunde være af nogen virkelig Nytte. Men jeg tvivler aldeles ikke paa, og venter dette bekræftet af den ærede Kultusminister, at man i et saadant ganske enkelt Tilfælde med Lethed ad Bevillingsveien vil kunne opnaae, at et saadant Barn blev fritaget for den Ulempe, der muligt kunde opstaae for det af de bestaaende Bestemmelser. Det foreliggende Lovforslag staaer i Forbin-